

РЕШЕНИЕ

№ 151

гр. София, 11.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 06.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **434** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. Л., гражданин на Т., чрез адвокат М. Д., САК, със съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Отказ на виза № TUN20000081V/04.12.2020 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Т. на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

В жалбата са наведени доводи за неспазване на установената в закона форма, нарушение на материалноправните разпоредби и допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят не претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Подробни съображения в тази насока за изложени в депозираната жалба.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. Д. /негова съпруга/, която моли съда да уважи депозираната жалба и да отмени оспорения административен акт. Не претендира разноски. Представя писмени бележки

Ответникът – Консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Т., редовно уведомен се представлява от главен юрисконсулт В., която моли съда да потвърди издадения отказ като правилен и законосъобразен, а жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмена защита.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че на 28.08.2020 г., жалбоподателят е подал в Посолството на Република България в Т. Заявление за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване, л.24-27, л.99-102). Попълнил е т. 21 от формуляра „цел на пътуване“, друго – член на семейство на гражданин на ЕС. Посочил е, лични данни на член на семейството на ЕС, който е гражданин на ЕС, ЕИП или Швейцария – М. П. Д., [дата на раждане], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Към заявлението са приложени, както следва: копие на Удостоверение за сключен граждански брак № 3429/08.11.2017 г., сключен между Р. Л. и М. П. Д. /л.28-29,л.30-32/; Удостоверение за семейно положение с изх. № 2332/30.06.2020 г., издадено от СО-Район „К. поляна“; Удостоверение за постоянен адрес; Удостоверение за сключен граждански брак, Документи в превод с А. – извлечение от съдебен регистър на Република Т.; Удостоверение с изх. № 10799/10.07.2020 г., издадено от СГП, че срещу Р. Л. няма заведени наказателни производства; Копие на паспорт на Р. Л., издаден от Република Т.; Копие на международен паспорт и лична карта на М. П. Д.; Нотариален акт за собственост на недвижим имот; Декларация за предоставено жилище на М. П. Д. и Р. Л.; Декларация от М. П. Д., че същата ще осигурява жилище и издръжка през престоя в Република България на Р. Л.; Извлечения от банкови сметки; Застрахователна полица издадена на името на Р. Л. /л.24-66, л.88-113/.

В проверката по съгласуване на визата от страна на ДАНС и Дирекция „Миграция“ – МВР е изразено отрицателно становище за получаване разрешение за пребиваване, поради това, че съгласно представена до административния орган класифицирана информация от ДАНС, чужденецът с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Информацията е обособена в класифициран том в настоящето съдебно производство.

В тази връзка и видно от стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР с изх. № TUN 20000081V/04.12.2020 г., с адресат -оспорващия Р. Л. от Посолство на Република България в Т., подписано от Консул В. В., заявителят е уведомен, че издаването на виза е отказано. Отразеното в акта основание е чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, а именно, за Р. Л. са налице данни, съгласно класифицирана информация от ДАНС, че същият с действията си е поставил или може да постави в

опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателя беше допуснат и разпитан следният свидетел: В. П. Д..

Свидетелят Д., заяви, че нейната сестра е омъжена за Р. Л.. Същата познава жалбоподателя от средата на м. юли 2017 г., като преди това нейната сестра и споделяла, че пътувайки до [населено място] служебно е имала взаимоотношения с Р. Л.. Към този момент свидетелката не е познавала лично жалбоподателя, а само е чувала за него. Твърди, че се е запознала с него в техния дом в средата на м. юли 2017 г. Присъствала е на сватбата на сестра си и Р. Л., която се е състояла на 08.11.2017 г. в тесен семеен кръг. Заявява, че през зимата на 2018 г. сестра и и жалбоподателят са заминали в Т., като Р. Л. не се е връщал повече. Твърди, че ги е виждала да разговарят, както и че тя също е разговаряла с него по Скайп, М.. След заминаването им в Т., свидетелката твърди, че по Скайп е виждала близките на Р. Л., като нейната сестра е превеждала разговорите от български език на английски език. Преди да замине за Т., семейната двойка е живеела в [населено място], в[жк]. Заявява, че са ходили на гости в дома им в[жк]. Не и е известно жалбоподателят да е бил задържан. Твърди, че винаги е бил в дома им, когато тя го е посещавала на гости. Допълва, че жалбоподателят се държи с уважение към сестра и, респективно към нея и към родителите им, както и че двамата поддържат непрекъснато връзка. В заключение заявява, че сестра и получава много добри доходи. За жалбоподателя не може да каже със сигурност дали нещо работи. Заявява, че предвид доброто материално състояние на сестра и, не се налага жалбоподателят да работи, в България е осигуряван от нея.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства:

Представени от жалбоподателя:

1. С молба от 24.03.2021 г., писмени доказателства в превод на български език /л.88-113/;
2. С молба от 07.04.2021 г. писмени доказателства /л.118-178/.

Представени от ответника:

1. С писмени бележки – Решение № 84 от 04.01.2018 г. постановено по административно дело № 7656/2017 г. по описа на ВАС.

Представени от трети, неучастващи в производството лица:

1. С писмо рег. № 328200-4481/05.03.2021 г. от Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР относно данни за влизане през ГКПП на Република България от Р. Л. /л.84/;
2. С писмо рег. № 536400-4647/09.03.2021 г. от Главна дирекция „Миграция“ - МВР относно информация за искания за издаване на виза от страна на Р. Л. /л.85/;
3. Представена от ДАНС информация, обособена в класифициран том по делото.

По делото беше присъединено Административно дело № 5079/2018 г. по описа на АССГ.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя, лично на 04.12.2020 г. Жалбата е депозирана до съда на 14.12.2020 г., съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., издадена от Министър на външните работи и Заповед № 43/20.12.2019 г., издадена от Посланик С. Г., ръководител на Посолството на Република България в Т. /л.21-23/.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Настоящият съдебен състав не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по

аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал едно от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато апликантът с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ – МВР и ДАНС, съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 2 от НУРИВОВР, съгласно която норма – „Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция „Национална сигурност“ освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“.

В конкретния случай е налице отрицателно съвместно становище на Дирекция „Миграция“ – МВР с писмо № 8618/12.03.2021 г. и на ДАНС, обособено по делото като класифициран том. Следователно е налице съвместно отрицателно становище по смисъла на чл. 3, ал. 2 от Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи.

Съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС, ДАНС, осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по ЗЧРБ. В чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС е определено, че ДАНС извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателствата, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основаните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Съгласно § 1, т. 5 от ЗЧРБ, службите за административен контрол на чужденците са Дирекция „Миграция“, отдели/сектори/групи „Миграция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи или областните дирекции на МВР. В тази връзка, настоящият съдебен състав счита с оглед на представените документи, че ДАНС и Дирекция „Миграция“ при извършване на съгласувателната процедура са действали в рамките на своите правомощия.

Предвид изложеното, съдът споделя становището на ответника, че консулското длъжностно лице не разполага с възможността да не се съобрази с изразеното отрицателно становище, предвид императивния характер на цитираната по-горе

норма. Становището на ДАНС е задължително за административният орган, който не може да го анализира, а следва да го зачете и да постанови отказ при условията на обвързана компетентност /в този смисъл Решение № 6700/25.11.2020 г. постановено по адм. дело № 12776/2019 г. на АССГ/. По своята същност становището на ДАНС има характер на официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК и същото се ползва с материална доказателствена сила не само по отношение на административния орган, но и по отношение на съда. В тази връзка, неоснователно е твърдението на жалбоподателя и неговия процесуален представител, че административният орган, издал оспорения административен акт, разполага с оперативна самостоятелност да извършва собствена преценка за наличие на предпоставките за издаване становището на ДАНС.

Настоящият съдебен състав намира, че материалният закон е приложен правилно. Представените от Дирекция „Миграция“, МВР допълнителни документи не опровергават първоначално изразеното становище на ДАНС. Същите са надлежно проверени. В тази връзка, съдът съобрази и това, че оспореният отказ за издаване на виза на жалбоподателя, не е първи такъв. По отношение на Р. Л. има постановен предходен отказ за издаване на виза „Д“ на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, оспорен по съдебен ред и потвърден с влязло в сила съдебно решение № 7833/11.12.2019 г., по адм.дело № 5079/2018 г. по описа на АССГ, присъединено към настоящето съдебно производство.

В производството по оспорване на отказ за издаване на виза на основания, свързани с националната сигурност, съдът е компетентен да извърши проверка относно дали е посочено фактическото и правно основание за постановения акт, проведена ли е съгласувателната процедура, уредена в Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, респективно изразено ли е отрицателно становище от ДАНС, но не и дали са били налице действително основания за това отрицателно становище.

В настоящето съдебно производство не би могло да бъде извършен инцидентен контрол за законосъобразност на така даденото от ДАНС отрицателно становище. Въпреки това, от съдържанието на представената информация, обособена в отделен том, се установява, че са налице данни за извършвана от чужденеца дейност по нелегален трафик на мигранти, както и опити за незаконно влизане на територията на страната, под друго име и с предоставени данни за различен произход, за което на същия е наложено наказание. Горното е обусловило изрично становище на ДАНС в насока, че лицето представлява опасност за националната сигурност, поради което издаването на дългосрочна виза следва да му бъде отказано.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържашкото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на Р. Л.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело С., Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до

този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело В., ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, §1 ЕКПЧОС. Следва да се съобрази обаче, че защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания, уредени в чл. 9, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи, въз основа, на които се допуска да бъде ограничено правото на личен и семеен живот. В този см.Р.. № 5836/26.10.2020 г. по адм. д. № 1881/2020 г. на АССГ

Понятието „семейство“ съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е „необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел“. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с М. П. Д., но предвид представената по делото информация от ДАНС, че същият представлява заплаха за националната сигурност, случаят попада в хипотезата на чл. 9, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи. Като се отчетат посочените по горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. В допълнение следва да бъде посочено, че неоснователни се явяват и наведените доводи за нарушен семеен и личен живот по ЕКПЧ. От данните по делото не се установи връзка между Република България и семейния живот на чужденеца по начин, налагащ правото му на постоянно пребиваване в страната. Същият е пребивавал в страната като съпруг на български гражданин няколко месеца, съпругата му свободно пътува в чужбина. В тази връзка съдът съобрази и актуалната съдебна практика в насока, че няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Такова право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. ЕКЗПЧОС също не гарантира такова право." (Решение № 84 от 4.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7656/2017г.; Решение № 14817 от 01.12.2020 г. по адм. д. № 9619/2020 г., IV отд. на ВАС; Решение № 1943/16.02.2021 г. на ВАС, адм. д. № 9617/2020 г.).

По изложените по-горе съображения, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

От страна на ответника е изрично отправено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр.чл. 78, ал. 8 от ГПК, оспорваният следва да бъде осъден за да заплати на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100.00 лева, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Л., гражданин на Т., чрез адвокат М. Д., САК, със съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Отказ на виза № TUN20000081V/04.12.2020 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Т. на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

ОСЪЖДА Р. Л., гражданин на Т., чрез адвокат М. Д., САК, със съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Посолство на Република България в Т. сумата в размер на 100.00 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: